

บทความวิชาการ

CREATIVE DANCE COSTUME DESIGN PIAK KA

การออกแบบเครื่องแต่งกายการแสดงสร้างสรรค์ชุด เพี้ยกดำ

JEERAPAN RITHTIWAT (จิรพันธ์ ฤทธิวัชร)*

วันที่รับบทความ 29 พฤษภาคม 2568

วันที่แก้ไขบทความ 10 มิถุนายน 2568

วันที่ตอบรับบทความ 20 มิถุนายน 2568

บทคัดย่อ

การออกแบบเครื่องแต่งกายการแสดงสร้างสรรค์ชุด เพี้ยกดำ มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดง โดยมีแนวความคิดมาจากความเชื่อเรื่องเสื้อมิงในภาคอีสานตอนบนและลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์บรูที่อาศัยอยู่ในบริเวณภาคอีสานตอนบนและอัตลักษณ์ของเสื้อโคร่งซึ่งเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดงชุด เพี้ยกดำ ผู้สร้างสรรค์ได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำมาเป็นแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ที่มีลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์บรูผสมผสานกับอัตลักษณ์ของเสื้อและแฟชั่นร่วมสมัย โดยมีกระบวนการสร้างสรรค์ดังนี้ 1) การสร้างแนวความคิด 2) การออกแบบโครงร่างเครื่องแต่งกาย 3) การกำหนดวัสดุ 4) การประกอบสร้างเครื่องแต่งกาย จากกระบวนการดังกล่าวข้างต้น ผู้ออกแบบได้นำเสนอเครื่องแต่งกายชุด เพี้ยกดำต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะ เพื่อดำเนินการปรับปรุงผลงานก่อนนำไปเผยแพร่สู่สาธารณชนในลำดับต่อไป

คำสำคัญ: การออกแบบเครื่องแต่งกาย / เสื้อมิง / บรู / เสื้อโคร่ง / เพี้ยกดำ

* นักศึกษาศาสาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, E-mail: jiraphant_r@ssru.ac.th
Student, Department of Performing Arts, Faculty of Fine and Applied Arts, Suan Sunandha Rajabhat University

Abstract

Costume design for the Piak ka creative performance. The objective is to design costumes for the performance. The idea comes from the belief in the Suea Saming in the upper Isan region and the dress style of the Bru ethnic group living in the upper Isan region and the characteristics of the tiger. This was the inspiration for designing the costumes for the Piak ka show. The creators studied and researched information to use as ideas for designing the costumes. which has the style of dressing of the Bru ethnic group combined with the identity of the tiger and contemporary fashion. The creative process is as follows: 1) Creating ideas 2) Costume outline design 3) Determination of materials 4) Assembling and creating clothing From the above process, the designer presented the Piak ka costume to experts to critique and give suggestions. Continue to improve the work before releasing it to the public next.

Keywords: Costume Design / Suea Saming / Bru / Tiger

บทนำ

เลือสมิง วิชาอาคมที่พบในภาคอีสาน โดยเฉพาะบริเวณอีสานตอนบน (จังหวัดอุดรธานี จังหวัดเลย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดหนองคาย จังหวัดบึงกาฬ จังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม) ซึ่งบริเวณดังกล่าวมีลักษณะภูมิประเทศเป็นเทือกเขาป่าทึบ โดยในอดีตการล่าเนื้อสัตว์เป็นสิ่งที่ยากลำบาก จึงจำเป็นต้องใช้ความชำนาญในการล่าสัตว์และการเดินป่า และเพื่อความสะดวกต่อการล่า จึงต้องเรียนวิชาเลือสมิงเพื่อเอาไว้แปลงกายเป็นเสือสำหรับการออกล่าหาอาหาร ในระหว่างที่เป็นเสือจะสามารถควบคุมให้ตนเองกลับมาเป็นมนุษย์ได้ แต่ถ้าหากเกิดคะลำหรือการผิดครูจะไม่สามารถควบคุมตัวเองได้และสุดท้ายจะไม่สามารถกลับไปเป็นมนุษย์ได้อีก เลือสมิง ยังถูกปลูกฝังเป็นเรื่องเป็นเรื่อง โสยศาสตร์เวทมนต์คาถาในสมัยโบราณที่ร่ำลือกันมานาน กล่าวกันว่า เลือสมิงก็คือเสือที่เคยกินคนมา มาก จึงถูกวิญญานคนที่ถูกกินเข้าสิง จนสามารถแปลงร่างเป็นคนได้ บ้างก็ว่าเลือสมิงเป็นคนนี้เอง แต่ แกกกล้าคาถาอาคมจนสามารถแปลงร่างเป็นเสือได้ บ้างก็เรียกประเภทคนเป็นเสือนี้นี้ว่า เสือเย็น และมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเลือสมิงทั้งสองประเภทยังมีมาก (โรม บุณนาถ, 2566)

บรู เป็นชื่อเรียกที่กลุ่มชาติพันธุ์ใช้เรียกตนเอง บรู หมายถึงคน มนุษย์ หรืออีกความหมายหนึ่งคือ คนแห่งภูเขา ผู้คนส่วนใหญ่รู้จักในชื่ออื่น เช่น ข่า ส่วย ข่าไล่ โซ เป็นต้น ชาติพันธุ์บรูอาศัยอยู่ในแถบลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่างมากกว่าหนึ่งพันปี เป็นกลุ่มอิสระที่อาศัยอยู่ตามภูเขาหรือบนที่สูง มีการทำไร่แบบเคลื่อนย้ายซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ทำไร่หมุนเวียนบนที่สูง (เกียรติศักดิ์ บังเพลิง, 2565: 1) เดิมชนกลุ่มนี้ตั้งรกรากบนพื้นที่สูงในเขตภูเขาและป่าไม้หนาที่เรียกว่า เซโปน จากนั้นได้อพยพโยกย้ายหลายครั้ง บางครั้งมีการตั้งถิ่นฐานในพื้นที่ราบ พื้นที่สูงสลับกันไปจากนั้นได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในแขวงสะหวันนะเขต แขวงสาละวัน แขวงอัตตะปือ และจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในช่วงก่อน พ.ศ. 2436 (กอบชัย รัฐอุบล และมานิตย์ ไศกค้อ, 2560: 465) ต่อมาได้มีการอพยพเคลื่อนย้ายเข้าสู่ประเทศไทย ในช่วงที่ฝรั่งเศสเข้ามาปกครองประเทศลาวกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มนี้อยู่ตามบริเวณชายแดนไทย-ลาว ส่วนมากอพยพมาจากลาว อพยพข้ามมาหลายระลอกตามเงื่อนไข เช่น เมื่อมีการแย่งชิงดินแดนฝั่งซ้ายระหว่างไทย-ญวน สยามได้กวาดต้อนคนตามเมืองต่างๆ และตามป่าดงข้ามแม่น้ำโขงมาตั้งหลักแหล่งในแถบภาคอีสาน ปัจจุบันมีชาวบรูอาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย 4 จังหวัด ได้แก่ หนองคาย มุกดาหาร สกลนคร และอุบลราชธานี (เกียรติศักดิ์ บังเพลิง, 2558: 31)

เสือโคร่ง เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในตระกูลแมวที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก เสือโคร่งถือเป็นนักล่าระดับสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร มีจุดเด่นที่ลวดลายอันเป็นเอกลักษณ์ ลำตัวมีสีเหลืองแดงหรือสีขมิ้น มีแถบสีดำหรือน้ำตาลพาดตามลำตัวตลอดในแนวตั้ง บริเวณหน้าอกส่วนท้องและด้านในของขาทั้งสี่มีสีขาวครีม ลายดำที่หางมีลักษณะทั้งริ้วและปล้องปนกัน ปลายหางมักจะเป็นสีดำ เสือโคร่งใช้หางช่วยรักษาสสมดุลของร่างกายขณะหันตัวอย่างฉับพลัน ลายพาดกลอนของเสือโคร่งแต่ละตัวมีความแตกต่างกันมาก และไม่ซ้ำกันเลยแม้แต่ตัวเดียว แม้แต่ลายทั้งสองข้างของลำตัวและลวดลายด้านข้างของใบหน้าของเสือแต่ละตัวก็มีลายไม่เหมือนกัน จุดสังเกตของแถบบนตัวเสือโคร่งคือจำนวนแถบ ความกว้างของแถบ และการขาดของแถบกลายเป็นจุด (ชยันต์ พิเชียรสุนทร และวิเชียร จีรวงศ์, 2546: 14) ในความเชื่อของชาวบรูนั้น "เลือสมิง" ไม่ได้มีลักษณะเหมือนกับที่ปรากฏในความเชื่อของชาวไทยหรือชาวกะเหรี่ยง ซึ่งมักจะมองว่าเป็นปีศาจหรือผีที่แปลงร่างเป็นเสือได้ แต่สำหรับชาวบรู เลือสมิงมีความหมายที่ซับซ้อนกว่านั้น โดยอาจหมายถึงเสือที่ดุร้าย มีฤทธิ์อำนาจ หรือเป็นเสือที่มีความเกี่ยวข้องกับวิญญานหรือสิ่งลี้ลับบางอย่าง ความเชื่อเกี่ยวกับเลือสมิงของชาวบรูอาจแตกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่น แต่โดยรวมแล้ว เลือสมิงในความเชื่อของชาวบรูไม่ได้ถูกมองว่าเป็นเพียงสัตว์ร้ายที่น่ากลัว แต่

ยังเป็นสัญลักษณ์ที่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ความเชื่อเรื่องภูติผีวิญญาณ และอำนาจลึกลับที่อยู่ในป่า (พิสิฐรัฐ บุญไชย, 2545)

จากข้อมูลข้างต้นผู้ออกแบบได้ออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดงชุด เพี้ยกค่า โดยมีแนวความคิดที่จะนำเสนอลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์บุ โดยนำเค้าโครงจากชุดดั้งเดิมประเพณีผนวกเข้ากับอัตลักษณ์ของเสื้อโคร่งและการออกแบบ การเลือกใช้วัสดุในสมัยปัจจุบัน เพื่อให้เกิดเป็นเครื่องแต่งกายเฉพาะตัวที่ใช้ประกอบในการแสดงชุด เพี้ยกค่า

วัตถุประสงค์

เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดงชุด เพี้ยกค่า

ขอบเขตการสร้างสรรค

1. ด้านเนื้อหา

ศึกษาความเชื่อเรื่องเสื้อสมิงในภาคอีสานโดยเฉพาะภาคอีสานตอนบน ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์บุที่อยู่อาศัยอยู่ในบริเวณภาคอีสานตอนบนและอัตลักษณ์ของเสื้อโคร่ง เพื่อนำมาออกแบบเป็นเครื่องแต่งกายในการแสดงชุด เพี้ยกค่า

2. ด้านรูปแบบเครื่องแต่งกาย

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาค้นคว้าผู้ออกแบบได้นำอัตลักษณ์ของชุดดั้งเดิมประเพณีของชาติพันธุ์บุที่อยู่อาศัยอยู่ในบริเวณภาคอีสานตอนบนผสมผสานกับอัตลักษณ์ของเสื้อโคร่ง

3. ด้านสถานที่

ผู้ออกแบบได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากการแต่งกายของชาติพันธุ์บุที่อยู่อาศัยอยู่ในบริเวณภาคอีสานตอนบน (จังหวัดอุดรธานี จังหวัดเลย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดหนองคาย จังหวัดบึงกาฬ จังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม) และเสื้อโคร่ง ซึ่งเป็นเสื้อประเภทเดียวที่ถูกผูกกับความเชื่อเรื่องเสื้อสมิง

4. ด้านบุคคล

นำเสนอผลงานต่อผู้ทรงคุณวุฒิภายในสาขาศิลปะการแสดง (นาฏศิลป์ไทย) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีเชิงพรรณนาและสถิติ

กระบวนการการสร้างสรรค

การสร้างสรรคเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงชุด เพี้ยกค่า ผู้ออกแบบได้มีกระบวนการดังนี้

1. การสร้างแนวความคิด

ผู้ออกแบบต้องการนำเสนอความเชื่อเรื่อง เสื้อสมิง ที่พบในภาคอีสานตอนบน ผ่านการแต่งกายของชาติพันธุ์บุที่อยู่อาศัยอยู่ในบริเวณภาคอีสานตอนบนและอัตลักษณ์ของเสื้อโคร่ง

ผู้ออกแบบได้เลือกการแต่งกายของชาติพันธุ์บุ เพื่อสื่อให้เห็นถึงความเป็นชนเผ่าที่ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในป่าทึบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในเรื่องการเรียนรู้วิชาเสื้อสมิงเพื่อการล่าสัตว์และการเดินป่า

ภาพที่ 1 ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ปฐู

ภาพที่ 2 ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ปฐู

ภาพที่ 3 ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ปฐู

ผู้ออกแบบได้เลือกลายเสือโคร่งและเขี้ยวเสือมาเป็นส่วนหนึ่งในการออกแบบชุด เพื่อสื่อถึง
เสือสมิง

ภาพที่ 4 ลายเสือโคร่ง

ภาพที่ 5 เขี้ยวเสือ

2. การออกแบบโครงสร้างเครื่องแต่งกาย

ผู้ออกแบบได้ศึกษาการแต่งกายชาติพันธุ์บุรี โดยชาติพันธุ์บุรีมีการแต่งกายที่น้อยชิ้น มีเพียงผ้าถุงสั้นหรือซิ่นผ้าที่ปิดเพียงท่อนล่าง ผ้าคาดเอว ผ้าคาดหัว ผ้าคลุม ลักษณะผ้าไม่ได้มีลวดลายหรือเนื้อผ้าที่มีเทคนิคพิเศษใดๆ เป็นเพียงผ้าสีพื้นที่ทอขึ้นอย่างง่าย ซึ่งเหมาะสมกับวิถีชีวิตของคนที่ดำรงชีวิตด้วยการเข้าป่าล่าสัตว์เพื่อหาอาหาร เครื่องประดับมีเป็นลักษณะลูกปัดหิน เขี้ยวสัตว์ และเส้นโลหะ จากข้อมูลข้างต้น ผู้ออกแบบได้นำลักษณะของการแต่งกายดังกล่าวมาเป็นแนวคิดในการออกแบบชุด โดยจะแบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้

ภาพที่ 6 โครงร่างเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงชุด เพี้ยกดำ
ที่มา: ผู้วิจัย

2.1 เสื้อและผ้าคลุม

ผู้ออกแบบได้ออกแบบให้นักแสดงใส่เสื้อเพื่อป้องกันความไม่เหมาะสมในการแสดง โดยได้เค้าโครงจากเสื้อพื้นเมืองอีสาน นำมาออกแบบให้ทันสมัยโดยปรับเป็นเสื้อแขนกุดและต่อผ้าลายเสือบริเวณช่วงอก ผ้าคลุมยังคงมีลักษณะตามแบบการแต่งกายอย่างชาติพันธุ์บุรี มีลักษณะพาดไหล่เดียวทั้งชายยาวทั้งสองฝั่ง

2.2 กางเกงและผ้าคาดเอว

ถุงผ้าเตี่ยวสั้น คาดผ้า 2 ชั้น เป็นผ้าสีพื้น 1 ผืน และผ้าขีด 1 ผืน เพื่อเพิ่มความโดดเด่น

2.3 กางเกงและผ้าคาดเอว

ผ้าคาดศีรษะใช้ลักษณะผ้าสีพื้น 2 สี และเพิ่มซิ่นผ้าลายเสือเพื่อเพิ่มมิติให้ผ้าคาดหัวโดดเด่นมากยิ่งขึ้น

2.4 เครื่องประดับ

ใช้ลูกปัดหิน ลูกปัดเงิน ลูกปัดที่มีลักษณะเป็นเชี้ยว กำไลโลหะ โดยให้มีลักษณะและรูปแบบใกล้เคียงกับเครื่องประดับแบบดั้งเดิม

3. การกำหนดวัสดุ

จากการออกแบบโครงสร้างเครื่องแต่งกายข้างต้น แบ่งการกำหนดวัสดุออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

3.1 เครื่องแต่งกาย

ผู้ออกแบบได้นำเค้าโครงของชุดชาติพันธุ์บรูมาปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยและเหมาะสมกับการแสดง โดยจะใช้โทนสี เหลือง แดง ส้ม น้ำตาล ดำ เป็นต้น เพื่อให้สื่อถึงเสือมากยิ่งขึ้น

3.1.1 เสื้อ

ตัวเสื้อจะใช้ผ้าทั้งหมด 2 ชนิด ได้แก่ ผ้าไหมเวียดนามสีเหลืองอมส้มและผ้าลายเสือ

3.1.2 ผักคลุม

ผักคลุมจะใช้ไหมแก้วที่มีลักษณะโปร่งใส เพื่อให้เห็นลวดลายของตัวเสื้อ

3.1.3 กางเกง

ใช้ผ้าถุงพื้นเมืองลายทางสีน้ำตาลในการตัดเย็บกางเกง

3.1.4 ผ้านาคาเอว

ผ้านาคาเอวแบ่งออกเป็น 2 ผืน ผืนที่ 1 ใช้เป็นผ้าฝ้ายสีเหลือง ผืนที่ 2 ใช้เป็นผ้าชนิดโทน

สีแดงครั้ง

3.1.5 ผ้านาคาศีรษะ

ใช้ผ้าสีโทนเหลืองเป็นพื้นผ้านาคาด้วยผ้าลายเสือและผ้าขนสัตว์สีทึบ

3.2 เครื่องประดับ

ผู้ออกแบบได้นำเค้าโครงของเครื่องประดับชาติพันธุ์บรูมา โดยให้มีลักษณะใกล้เคียงมากที่สุด โดยจะใช้โทนสีน้ำตาล ดำ เงิน เพื่อสื่อถึงความขลัง น่ากลัว

3.2.1 สร้อยคอ

สร้อยคอใช้ลูกปัดหิน เชี้ยวเสือ ลูกปัดเงิน

3.2.2 กำไล

กำไลใช้ลูกปัดหิน เชี้ยวเสือ ลูกปัดเงินและกำไลโลหะ

3.2.3 สายคาดเอว

สายคาดเอวใช้สายตะกรุดในการคาดเอว

4. การประกอบสร้างเครื่องแต่งกาย

จากกระบวนการในการออกแบบโครงสร้างเครื่องแต่งกายและการกำหนดวัสดุ ผู้ออกแบบได้นำมาออกแบบเป็นชุดตามที่กำหนดไว้ข้างต้น

4.1 เสื้อ

ภาพที่ 7 ลักษณะเสื้อที่ใช้ผ้าไหมเวียดนามและผ้าลายเสือในการตัดเย็บ

ที่มา: ผู้วิจัย

4.2 ผ้าคลุม

ภาพที่ 8 ผ้าคลุมไหลไหมแก้วโทนสีน้ำตาล
ที่มา: ผู้วิจัย

4.3 กางเกง

ภาพที่ 9 กางเกงที่ปรับจากการนุ่งผ้าเตี่ยวเป็นกางเกงขาสั้นพับขา
และร้อยลูกปัดเชี้ยวเสือ เพื่อเพิ่มลูกเล่นให้กับชายกางเกง
ที่มา: ผู้วิจัย

4.4 ผ้าคาดเอว

ภาพที่ 10 และภาพที่ 11 ผ้าคาดเอว
ที่มา: ผู้วิจัย

4.5 ผ้าคาดศีรษะ

ภาพที่ 12 ผ้าคาดศีรษะ
ที่มา: ผู้วิจัย

4.6 สร้อยคอ

ภาพที่ 13 สร้อยคอ
ที่มา: ผู้วิจัย

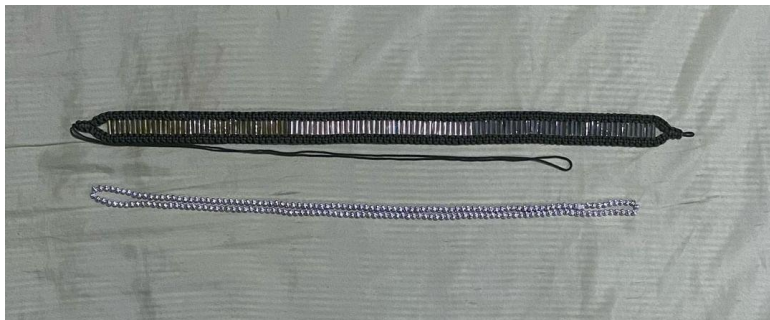
4.7 กำไล

ภาพที่ 14 กำไล
ที่มา: ผู้วิจัย

4.8 สายคาดเอว

ภาพที่ 15 สายคาดเอว

ที่มา: ผู้วิจัย

5. ผลการประกอบสร้างเครื่องแต่งกาย

ภาพที่ 16 และภาพที่ 17 เครื่องแต่งกายในการแสดงชุดเพี้ยกดำ ด้านหน้าและด้านหลัง

ที่มา: ผู้วิจัย

บทสรุปและอภิปราย

จากการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงชุด เพี้ยกดำ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์บุรีที่อาศัยอยู่ทางภาคอีสานตอนบน และเสื้อโคร่งที่เป็นสัตว์ที่ถูกผูกกับความเชื่อเรื่องเสื้อผืน โดยนำเค้าโครงชุดดั้งเดิมประเพณีของชาติพันธุ์บุรีที่มีวิถีชีวิตผูกพันกับการเดินป่าล่าสัตว์ ผสมเข้ากับอัตลักษณ์ของเสื้อโคร่ง รวมถึงการออกแบบและการเลือกใช้วัสดุในสมัยปัจจุบัน เพื่อให้เกิดเป็นเครื่องแต่งกายเฉพาะตัว โดยสามารถแบ่งได้เป็น 3 ส่วน ดังนี้ 1. เครื่องแต่งกาย ผู้ออกแบบได้ออกแบบให้นักแสดงใส่เสื้อ เพื่อป้องกันความไม่เหมาะสมในการแสดง โดยได้เค้าโครงจากเสื้อพื้นเมืองอีสาน นำมาออกแบบให้ทันสมัยโดยปรับเป็นเสื้อแขนกุดและต่อผ้าลายเสื้อบริเวณช่วงอก ผ้าคลุมยังคงมีลักษณะตามแบบการแต่งกายอย่างชาติพันธุ์บุรี มีลักษณะพาดไหล่เดียว ทั้งชายยาวทั้งสองฝั่ง กางเกงขาสั้นที่ปรับมาจากการนุ่งผ้าเตี่ยวสั้นและร้อยลูกปัดเชี้ยวเพื่อให้เป็นจุดเด่นของกางเกง 2. เครื่องประดับศีรษะ ผ้าคาด

ศีรษะใช้ลักษณะผ้าโล่สี 1 ผืน และเพิ่มขึ้นผ้าลายเสือ ผ้าขนสัตว์เพื่อเพิ่มมิติให้ผ้าคาดหัวโดดเด่นมากยิ่งขึ้น 3. เครื่องประดับ ใช้ลูกปัดหิน ลูกปัดเงิน ลูกปัดที่มีลักษณะเป็นเชี้ยว กำไลโลหะ โดยให้มีลักษณะและรูปแบบใกล้เคียงกับเครื่องประดับแบบดั้งเดิม ลักษณะการใช้โทนสีในการออกแบบจะเลือกใช้ สีดำ สีน้ำตาล สีส้ม สีเหลือง สีแดง ที่เป็นสีอัตลักษณ์ของเสือโคร่ง

ดังนั้นจากรายละเอียดเครื่องแต่งกายดังกล่าวจึงมีความสอดคล้องกับชนชาติและความเชื่อของการแสดงชุด เพี้ยกดำ

รายการอ้างอิง

กอบชัย รัฐอุบล และมานิตย์ ไศกค้อ. “เรื่องเล่า ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นกับการสร้างพลังชุมชนของชาวบรู บ้านท่าล้งและบ้านเวินปัก อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดอุบลราชธานี.” *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*, 8(ฉบับพิเศษ), 2560, (463 – 480).

เกียรติศักดิ์ บังเพลิง. กลุ่มชาติพันธุ์บรู (2565), จาก <https://ethnicity.sac.or.th/database-ethnic/185/>. “ชุมชนชาติพันธุ์ “บรู” ร่วมสมัยบนพื้นที่ชายแดนไทย-ลาว: วิถีชีวิตและการปรับตัวทางวัฒนธรรม.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 2558

ชยันต์ พิเชียรสุนทร และวิเชียร จีรวงศ์. *คู่มือเอกลักษณ์กรรมเล่ม 3 เครื่องยาสัตว์วัตถุ*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์, 2546.

ธันวา ใจเที่ยง. “ชนชาติพื้นเมืองและขบวนการปฏิวัติประชาชนของชนชาติบรูแห่งเทือกเขาภูพาน.” ใน *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 16(3), 2554, (26-38).

พิสิฐ บุญไชย. “ชาวบรูจังหวัดมุกดาหาร.” *วารสารรักษ์ศิลป์*, 2(2), 2545, (5 – 17).

โรม บุนนาค. “เสือสมิง” *ไสยศาสตร์ในตำนาน* เสือแปลงร่างเป็นคน คนกลายเป็นเสือ! ที่มาของอำเภอลำทะเมนชัย (2566), จาก <https://mgronline.com/online/section/detail/9660000007549>

สมใจ ศรีหาล้า. “กลุ่มชาติพันธุ์ชา-บรู: การสร้างและการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์.” *วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง*, 3, 2550, (73-113).